

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobců: **a) Ing. arch. V. M. a b) M. M., c) Z. Č., d) Ing. D. P., e) J. P., f) Mgr. M. Č.**, všichni zastoupeni JUDr. Václavem Kaskou, advokátem se sídlem Žižkova tř. 1, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **DEVIL, s. r. o.**, se sídlem Třeboňská 16/22, Rudolfovo, zastoupena Mgr. Ondřejem Janouškem, advokátem se sídlem U Tří lvů 8, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobců a) až e) proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 4. 2010, č. j. 10 A 1/2010 – 65,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Českých Budějovicích rozsudkem ze dne 20. 4. 2010, č. j. 10 A 1/2010 - 65, zamítl žalobu žalobců a) až e) (dále jen „stěžovatelé“) proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihočeského kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 6. 11. 2009, č. j. KUJCK 29544/2009 OREG/4, kterým bylo zrušeno rozhodnutí Magistrátu města České Budějovice, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 12. 6. 2009, zn. SU/1132/2009 Ulc, o povolení odstranění stavby bytového domu v ul. F. Š. 1177/27 v Č. B. na pozemku p. č. 3161 v k. ú. České Budějovice žadateli Devil, s. r. o. (dále jen „vlastník stavby“) a řízení bylo zastaveno. V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že správní rozhodnutí v přezkumném řízení se posuzují výlučně se zřetelem k žalobním bodům uplatněným v žalobě. Důvody, ve kterých je nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřována, jsou v žalobě dostatečně konkretizovány. K doplnění žaloby, jež stěžovatelé v žalobě ohlašovali, krajský soud nevyzýval, protože byla krajskému soudu doručena jednu minutu před uplynutím lhůty. Rozšíření žaloby přichází v úvahu ve smyslu ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. výlučně ve lhůtě pro podání žaloby. Krajský

soud měl za to, že postup krajského úřadu odpovídá jak požadavkům zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), tak zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Postup předepsaný v ust. § 128 stavebního zákona, které upravuje odstraňování staveb, vlastník stavby dodržel. Poté, co bylo ohlášení stavebnímu úřadu dne 9. 2. 2009 doručeno, bylo na něm, aby si učinil úsudek, zda odstranění stavby vyžaduje povolení či zda postačuje ohlášení. Na základě ohlášení lze stavbu odstranit, jestliže stavební úřad do třiceti dnů ode dne ohlášení takového záměru nesdělí, že k odstranění stavby je zapotřebí povolení. Stanovení lhůty má za následek, že za situace, kdy si stavební úřad učiní úsudek, že pro odstranění stavby je zapotřebí povolení, musí v této lhůtě, tedy do třiceti dnů, stavebníkovi sdělit, že stavbu lze odstranit jen na základě povolení. Protože takové sdělení vlastníkově stavby došlo až dne 18. 3. 2009, stalo se tak po uplynutí zákonem stanovené lhůty. V důsledku toho platí fikce, že vlastníkově stavby vzniklo oprávnění stavbu odstranit na základě ohlášení. Proto v době, kdy stavební úřad zahájil řízení, tu byla překážka rei iudicatae podle ust. § 48 odst. 2 správního řádu. Je-li napadené rozhodnutí v rozporu s ust. § 128 odst. 2 stavebního zákona a § 48 odst. 2 správního řádu, jedná se o rozhodnutí vydané v rozporu s právními předpisy a takové rozhodnutí je podle ust. § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu nutno zrušit a řízení zastavit. Protože z obsahu odvolání a jeho doplnění je zřejmé, že stěžovatelé nenamítali vady podaného ohlášení záměru odstranit stavbu, nebylo zapotřebí, aby se krajský úřad obsahem ohlášení výslovně zabýval. Úvaha krajského úřadu o tom, že ohlášení splňuje požadavky předepsané stavebním zákonem a prováděcími právními předpisy, je zcela správná. Ohlášení obsahuje veškeré údaje požadované právními předpisy a vlastník stavby pro podání ohlášení využil formulář podle přílohy č. 7 k vyhlášce č. 526/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona ve věcech stavebního řádu (dále jen „vyhl. č. 526/2006 Sb.“). Obsahuje-li ohlášení záměru odstranit stavbu veškeré předepsané údaje, pak se jedná o ohlášení perfektní, se kterým je zapotřebí spojovat zákonem předpokládané důsledky. Bylo-li ohlášení odstranění stavby úplné a řádně doložené předepsanými písemnostmi, bylo podle krajského soudu projednatelné a právní fikce vyplývající z ust. § 128 odst. 2 stavebního zákona nastala dne 11. 3. 2009.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podali stěžovatelé v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž odkázali na důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. V kasační stížnosti namítali, že podané „ohlášení“ záměru odstranění stavby je podáním neurčitým, a to pro svou neúplnost. Pokud právní předpis vyžaduje předložení ohlášení na speciálním tiskopisu, jehož obsah je závazně stanoven v příloze č. 7 vyhl. č. 526/2006 Sb., pak je nutno trvat na jeho řádném vyplnění, zejména pak v hlavních identifikačních údajích. K nim patří přesné vymezení místa a označení stavby. V „ohlášení“ ze dne 9. 2. 2009 však tato konkretizace nebyla uvedena a příslušný čl. A./III nebyl vyplněn. Vzhledem k zásadní povaze informace, která zde měla být uvedena, pak není možno uvedené ohlášení považovat za relevantní projev vůle odstranit konkrétní stavbu. Aplikace striktního výkladu o důsledcích nedostatečné, popř. vůbec žádné, konkretizace stavby, jež měla být odstraněna, je zcela na místě, a to především právě pro to, že zákon připouští možnost kladného vyřízení ohlášení zákonou fikcí v důsledku uplynutí časové lhůty. Samo ohlášení nahrazuje příslušné stavební rozhodnutí, a je proto nezbytné, aby tato listina obsahovala jednoznačné a nezaměnitelné identifikační znaky stavby, jež je navrhována k odstranění. Jen tak je možno předejít následným pochybením v důsledku neurčitosti této listiny. S ohledem na nevratnou povahu demoliční činnosti je zajisté vyloučeno, aby přesné zjištění rozsahu odstranění bylo ponecháno na následném výkladu obsahu vůle ohlašovatele či dovozování demoličního záměru z pouhých příloh ohlášení. Krajský soud tak nesprávně posoudil příslušné ohlášení, když uvedl, že obsahuje veškeré údaje požadované právními předpisy. Tato vada ohlášení navíc byla zjevná na první pohled a krajský soud ji měl zjistit a vyvodit příslušné následky i bez bližší specifikace žalobního bodu, způsobené onemocněním právního zástupce. Pokud krajský soud pojal záměr projednat věc bez ústního jednání, zbavil se tak možnosti bližšího ozřejmení, v čem stěžovatelé spatřují neurčitost ohlášení. Stěžovatelé

mají za to že důvody, pro které je napadené rozhodnutí nezákonné, byly v žalobě dostatečně konkretizovány. Za nesprávný považují závěr krajského soudu, že nenamítali vady podaného ohlášení záměru odstranit stavbu, a proto nebylo zapotřebí, aby se krajský úřad jeho obsahem zabýval. Právně nezpůsobilé a neurčité ohlášení zjevně nemohlo vyvolat následky předvídané v ust. § 128 odst. 2 stavebního zákona. Proto stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

V doplnění kasační stížnosti stěžovatelé uvedli, že nikterak nemohli ovlivnit skutečnost, že stavební úřad zřejmě úředním nedopatřením či liknavostí způsobil nástup fikce souhlasu s odstraněním stavby. Touto skutečností byli zcela vyloučeni z možnosti podávání námitek. Přitom jako jediní kromě svých vlastních individuálních zájmů vyplývajících z pozice sousedů prosazují též veřejný zájem. Stěžovatelé mají za to, že v případě odstraňování staveb je institut ohlášení záměru odstranit stavbu spojený s možností vzniku práva odstranit stavbu ze zákona ve 30 denní lhůtě zcela nevhodným právním institutem, neboť v důsledku úředního nedopatření či případného vědomého záměru je takto možno odstranit v podstatě jakoukoliv stavbu, např. kulturní památku. Právní úpravu obsaženou v ust. § 128 odst. 2 stavebního zákona považují za protiústavní, a proto navrhli, aby Nejvyšší správní soud řízení přerušil a podal návrh Ústavnímu soudu na zrušení příslušného ustanovení stavebního zákona. Současně navrhli, aby Nejvyšší správní soud přiměřeným použitím ust. § 243 o. s. ř. ve smyslu § 64 s. ř. s. odložil vykonatelnost ohlášení odstranění stavby podaného jejím vlastníkem.

Krajský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ze správního spisu lze ověřit, že vlastník stavby podal řádné ohlášení na formuláři uvedeném v příloze č. 7 vyhlášky č. 526/2006 Sb. Jednalo se o podání s dostatečně určitými obsahovými náležitostmi a k ohlášení připojil další podklady vyžadované stavebním zákonem. Obsah vůle ohlašovatele co do rozsahu odstranění je dán právě rozsahem a obsahem této dokumentace zpracované podle přílohy č. 4 citované vyhlášky, je touto dokumentací nezaměnitelným způsobem určen a není zde nebezpečí, že by byl ponechán na následném výkladu, jak dovozují stěžovatelé. V dané věci v důsledku marného uplynutí 30 denní lhůty vlastníkovi stavby vzniklo právo stavbu odstranit. Krajský úřad se ztotožnil se závěry krajského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnili stěžovatelé, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami, jež obsahově směřují k procesnímu pochybení krajského soudu při zkoumání podmínek projednatelnosti žaloby a rozhodnutí ve věci bez jednání. Podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci. O těchto důsledcích musí být ve výzvě poučen. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 3 Azs 103/2005 – 76, dostupném na www.nssoud.cz, uvedl, že „(...) podle § 51 odst. 1 s. ř. s. soud může se souhlasem účastníků řízení rozhodnout bez nařízení jednání; toto ustanovení tedy dává soudu možnost – nikoliv však povinnost – rozhodnout bez nařízení jednání za splnění podmínky souhlasu účastníků řízení s takovým postupem.“ Zásada ústního a veřejného projednání věci je tedy v případě správního soudnictví modifikována zákonnou úpravou v ust. § 51 s. ř. s. zejména proto, že pro krajský soud je rozhodující skutkový stav, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, takže nemusí být účelné, aby v případě, že ve věci není třeba provádět dokazování, bylo nařízeno jednání. Účastníci mají naopak možnost velmi jednoduchým způsobem dosáhnout i za situace,

kdy by jinak podmínky pro rozhodnutí věci bez jednání byly dány, konání jednání, a sice tím, že sdělí ve stanovené lhůtě soudu svůj nesouhlas s projednáním věci bez jednání.

Podle obsahu soudního spisu krajský soud v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. vyzval stěžovatele, aby do 2 týdnů sdělili, zda souhlasí s rozhodnutím o věci samé bez jednání a současně je poučil, že pokud výzva zůstane ve stanovené lhůtě bez vyjádření, bude mít za to, že nemají proti rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání námitek. Výzva byla právnímu zástupci stěžovatelů doručena dne 22. 3. 2010 podle obsahu soudního spisu není zřejmé, že by se stěžovatelé k výzvě jakkoli vyjádřili. Námitka pochybení krajského soudu v tom smyslu, že „sám způsobil“, že ve věci bylo rozhodnuto bez jednání, tak není důvodná. Byli to stěžovatelé, kteří se tím, že nevyslovili nesouhlas s rozhodnutím bez jednání, zbavili možnosti, aby věc byla projednána za jejich přítomnosti.

Stěžovatelé v žalobě mimo jiné poukazovali na to, že se krajský úřad nezabýval otázkou, zda „ohlášení“ záměru odstranit stavbu je relevantním právním úkonem, na jehož základě mohl stavební úřad ve věci jednat a od jehož učinění mohla běžet lhůta ve smyslu ust. 128 odst. 3 stavebního zákona.

Nejvyšší správní soud v souvislosti s formulací žalobního bodu v žalobě stěžovatelů nejprve odkazuje na judikaturu týkající se problematiky doplnění a konkretizace žalobního bodu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS a dostupném na www.nssoud.cz, již dříve uvedl, že „(u)stanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovanou) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. (...) Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného“ Dále v rozsudku ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007 – 42, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil právní názor, podle kterého „za žalobní bod, u něhož je třeba se pokusit o jeho doplnění a upřesnění, je nutno považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byt' i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že tento má napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu za nezákonné.“ Dále v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 2 As 69/2008 - 148, dostupném na www.nssoud.cz, zdejší soud uvedl, že „Pokud jde o nezbytnost výzvy k doplnění žalobního bodu, tak Nejvyšší správní soud ve svých rozhodnutích opakovaně uvedl, že v případech, kdy žaloba neobsahuje žádný žalobní bod, a zároveň již není objektivně možné, že by žalobce žalobní bod ve lhůtě pro podání žaloby doplnil, neexistuje zákonná povinnost soudu vyzývat žalobce k odstranění těchto vad ve smyslu § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť takto široce pojmáná povinnost soudu by odporovala zásadě dispoziční a zásadě koncentrace řízení, v souladu s nimiž je řízení o žalobě koncipováno (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 – 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS). Jestliže, ale žaloba obsahuje alespoň v hrubých rysech vymezený žalobní bod, není na místě ji odmítat, nýbrž je třeba žalobce podle § 37 odst. 5 s. ř. s. vyzvat k doplnění žalobního bodu, tak aby mohl být soudem přezkoumán (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 9. 2004, č. j. 2 Azs 105/2004 - 35, nebo ze dne 28. 6. 2007, č. j. 2 Azs 158/2006 - 85, oba dostupné na www.nssoud.cz).“

S ohledem na citované judikatorní závěry krajský soud nepochybil, pokud posoudil žalobní bod neurčitosti ohlášení formulovaný stěžovatelem jako natolik konkrétní, že nebrání projednatelnosti žaloby. Krajský soud proto zcela správně nevyzval stěžovatele ke konkretizaci tohoto žalobního bodu. Neurčitost ohlášení a jeho právní relevance pak byla otázkou, již se krajský soud v přezkumném řízení mimo jiné zabýval. Za těchto okolností nebylo důvodu, aby vyzýval stěžovatele ještě k další konkretizaci, neboť vyzývat žalobce k případné další

(podrobnější) konkretizaci není zákonnou povinností krajského soudu, pokud žalobní námitky odpovídají kritériím projednatelnosti žaloby (§ 37 odst. 2, 3, § 71 odst. 1 s. ř. s.) Takový postup by naopak představoval porušení zásady zákonnosti (postup soudů v řízení podle pravidel stanovených zákonem) a porušení zásady rovnosti účastníků soudního řízení, a tím také práva na spravedlivý proces.

Krajský soud na základě žalobní námitky neurčitosti ohlášení podle obsahu správního spisu posoudil obsah podání a dospěl k závěru, že je zcela určité a způsobilé vyvolat právní účinky, jež s jeho podáním stavebnímu úřadu spojuje stavební zákon. Nejvyšší správní soud se s tímto závěrem krajského soudu ztotožňuje.

Podle ust. § 128 odst. 1 stavebního zákona je vlastník stavby povinen ohlásit stavebnímu úřadu záměr odstranit stavbu, s výjimkou staveb uvedených v § 103, nejde-li o stavbu, v níž je přítomen azbest. Jde-li o stavby, které vyžadují stavební povolení nebo ohlášení podle § 104 odst. 2 písm. a) až e), připojí k ohlášení dokumentaci bouracích prací a doklad prokazující vlastnické právo ke stavbě, pokud stavební úřad nemůže existenci takového práva ověřit v katastru nemovitostí. Podle odst. 2 věty první citovaného ustanovení lze stavbu odstranit, pokud stavební úřad do 30 dnů ode dne ohlášení takového záměru nesdělí, že k odstranění je třeba povolení. Podle odst. 7 citovaného ustanovení stanoví náležitosti ohlášení, dokumentace bouracích prací a povolení prováděcí právní předpis. Podle ust. § 15 vyhlášky č. 526/2006 Sb. ohlášení odstranění stavby, terénních úprav a zařízení její vlastník podává na formuláři, jehož obsahové náležitosti jsou stanoveny v příloze č. 7 k této vyhlášce. K ohlášení se připojí přílohy uvedené v části B přílohy č. 7 k této vyhlášce.

Nejvyšší správní soud již dříve vyslovil v rozsudku ze dne 25. 6. 2009, č. j. 7 As 10/2009 – 86, že „(i)nstitut ohlášení stavby vychází ze zásady, že omezovat svobodu jedince při výkonu jeho vlastnického práva nebo jiného práva, jež mu z hlediska soukromoprávního zakládá možnost stavět, lze veřejnoprávními požadavky (v procesní rovině např. vyžadováním stavebního povolení nebo jiného obdobného souhlasu ke stavbě) jen v té míře, v jaké je to nezbytné k ochraně veřejného zájmu.“ Tento závěr lze vztáhnout i na postup vlastníka stavby, který se rozhodne stavbu ve svém vlastnictví zbourat. Nezpochybnitelnou součástí vlastnického práva je právo naložit s předmětem vlastnictví i způsobem, jenž spočívá v odstranění tohoto předmětu (demolice stavby). Stavební úřad pak může na základě zákona do realizace vlastnického práva autoritativně zasáhnout, a tím základní právo omezit, ovšem jen z důvodů specifikovaných ve stavebním zákoně, jimiž jsou ohrožení veřejného zájmu a práv jiných osob. Stavební zákon za účelem ochrany veřejného zájmu a dotčených práv jiných osob upravil režim postupu stavebního úřadu, který odpovídá prioritě soukromého vlastnického práva před ingerencemi státu, které nejsou ve velké řadě případů potřebné. Stavební zákon tedy nezakotvil u všech staveb, např. pouze povolovací režim, ale naopak s ohledem na povahu vlastnického práva jako jednoho ze základních práv zakotvil režim ohlašovací spojený se vznikem práva odstranit stavbu bez povolení, pokud stavební úřad v zákonné lhůtě nedojde k závěru, že jsou v případě předmětné stavby dány důvody pro uplatnění režimu povolovacího. Stavební úřad je proto povinen na základě ohlášení vlastníka stavby ve vymezené lhůtě posoudit, zda je nutno odstranění stavby projednat s dotčenými orgány pro možnost narušení veřejného zájmu, např. ochrana památek, přírody a krajiny, a s osobami, jejichž práva by byla výkonem vlastnického práva (demolice nemovitosti) zasažena, např. osoby, jimž svědčí zástavní či jiná věcná práva k předmětné stavbě. Rozhodně ovšem není v rámci své úvahy oprávněn stavební úřad posuzovat budoucí stavební záměry vlastníka, jenž se rozhodne svojí stavbu zbourat. Ochrana veřejného zájmu přísluší v právním státě pouze státním orgánům, které k prosazení ochrany veřejného zájmu disponují pravomocemi, které vykonávají v souladu se zásadami zákonnosti, rovnosti, proporcionality a dobré správní praxe. Tvrzení stěžovatelů, že jsou

to oni, kteří v předmětném stavebním řízení jako jediní prosazují veřejný zájem, tak není opodstatněné. Nejvyšší správní soud si je vědom, že při výkonu státní správy může docházet k excesům tak, že není dodržen zákonem stanovený postup a v důsledku toho není náležitě chráněn veřejný zájem. V důsledku toho může např. být nenávratně odstraněna hodnotná kulturní památka. To však podle obsahu správního spisu není případ odstraňované stavby. Řešením těchto excesů však nemůže být obecné zpřísnění režimu odstranění stavby, neboť něco takového by neproporcionálně omezilo vlastnická práva vlastníků bouraných staveb, již tak významně omezovaná veřejnoprávní regulací stavební činnosti. Až na výjimky dané důležitým veřejným zájmem není důvodu nikoho nutit, aby zachoval svoji stavbu, nemá-li na tom zájem a chce-li ji zbourat, ať již z jakýchkoli důvodů. Zbyrokratizování celého procesu odstranění stavby jako projevu vlastnického práva, k němuž by povolovací režim u všech staveb bez rozdílu vedl, navíc nemůže zabránit výskytu zmiňovaných excesů a garantovat, že nedojde např. k úmyslnému porušení zákona při povolování odstranění konkrétní stavby. Všechny výše uvedené úvahy vedou Nejvyšší správní soud k závěru, že právní úprava odstranění stavby, která je na projednávanou věc aplikována, nevykazuje ústavní deficity a adekvátním způsobem umožňuje vlastníkům nakládat se svým vlastnictvím, a přitom v případech, kdy je to potřebné, chránit veřejný zájem, který může být se zájmy vlastníků v rozporu. Nejvyšší správní soud proto nemá za to, že by uvedenou právní úpravou zákonodárce vybočil z ústavních mezí své diskrece. Proto neshledal důvod předložit ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy návrh Ústavnímu soudu na zrušení ust. § 128 odst. 2 stavebního zákona.

Ke stížní námitce stěžovatelů týkající se absolutní perfektnosti ohlášení jako podmínky pro běh lhůty podle ust. § 128 odst. 2 stavebního zákona Nejvyšší správní soud nejprve uvádí, že pro to, aby stavební úřad mohl podání vlastníka posuzovat z výše uvedených zákonných hledisek, stanoví stavební zákon náležitosti ohlášení. Z projevu vůle ohlašovatele (vlastníka stavby) musí být mimo jiné zřejmé, jakou stavbu a v jakém místě hodlá zbourat, a musí doložit dokumentaci bouracích prací. Podání tedy musí splňovat požadavky stanovené stavebním zákonem v ust. § 128 a musí být podáno na příslušném formuláři. Bylo by však přílišným formalismem, pokud by nevyplnění pouhé jedné položky formuláře podle přílohy č. 7 vyhlášky č. 526/2006 Sb. za situace, kdy z ostatního obsahu všechny relevantní, zákonem požadované, informace byly zřejmé, bylo důvodem zahájení řízení podle ust. § 128 odst. 3 stavebního zákona. Ze správního spisu vyplývá, že podání ze dne 9. 2. 2009 je vyplněné na příslušném formuláři a obsahuje projev vůle ohlašovatele (vlastníka stavby) směřovaný stavebnímu úřadu, z něž je zřejmé, že se jedná o ohlášení odstranění konkrétní stavby specifikované v podání nezaměnitelným způsobem. V bodě III. části A sice chybí označení stavby, ale to je specifikováno na téže straně v bodě V. - základní údaje o stavbě, kde je uvedeno, že se jedná o bytový dům. Také v přiloženém projektu odstranění stavby bytový dům F. Š. 1177/27, Č. B., je stavba dostatečně popsána. Chybějící údaj v bodě III. části A je vzhledem k obsahu podání nedostatek tak marginální, že je nečiní nesrozumitelným, a ani v podstatné míře obsahově neúplným. Důsledkem takového pochybení proto nemůže být vyloučení běhu lhůty ve smyslu § 128 odst. 2 stavebního zákona. Námitka stěžovatelů, že na základě ohlášení podaného vlastníkem stavby ze dne 9. 2. 2009 nezačala běžet lhůta ve smyslu citovaného ustanovení tak není důvodná.

V této souvislosti je dále zřejmé, že krajský úřad nepochybil, pokud se podrobně nezabýval obsahem ohlášení, když stěžovatelé v odvolání žádné jeho vady nenamítali. Podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumá odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené

nesprávným úředním postupem. V rámci přezkumu napadeného rozhodnutí a řízení, jež předcházelo jeho vydání, nepřihlíží správní orgán k takovým vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy. Nedoplnění údaje do kolonky „označení stavby“ v bodě III. části A. příslušného formuláře ohlášení odstranění stavby je bezpochyby natolik marginální vadou podání, která nebyla postupem stavebního úřadu odstraněna, že nebylo nutné, aby se jí krajský úřad výslovně v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval, neboť na zákonnost postupu stavebního úřadu neměla žádný vliv (všechny informace, které byly k posouzení podání potřeba, toto podání, jak výše uvedeno, obsahovalo). Námitka nesprávnosti úvahy krajského soudu, že stěžovatelé nenamítali vady podaného ohlášení, a proto nebylo zapotřebí, aby se jimi odvolací orgán výslovně zabýval, tedy není důvodná.

Pokud stěžovatelé požádali o odložení vykonatelnosti ohlášení stavby podle ust. § 243 o. s. ř. za použití § 64 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nemůže ve smyslu citovaného ustanovení ust. § 243 o. s. ř., s ohledem na zákonnou úpravu, rozhodnout. Podle ust. § 64 s. ř. s. se pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně použijí pouze ustanovení první a třetí části o. s. ř., zatímco ust. § 243 je součástí části čtvrté o. s. ř., kterou nelze na řízení před Nejvyšším správním soudem přiměřeně použít.

Nejvyšší správní soud proto z důvodů výše uvedených kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení, neboť v dané věci nebylo třeba, vzhledem k obsahu správního spisu, provádět dokazování.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelé v řízení úspěch neměli, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení, a krajskému úřadu a žalobkyni f) žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly, a ani právo na náhradu řízení neuplatnila (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2010

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu

